

Chtěl bych upřímně poděkovat

*Janě Veberové, Jaroslavě Mertlikové, Lucii Baliharové,
Jiřímu Rolečkovi a manželům Rudolfským,
kteří mi pomáhali a podporovali mě.*

Copyright © Ladislav Tůma, 2025

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu autora.

Svatojánci na vinohradu

Je večer, i ten čáp už přestal kroužit nad údolím,
asi už spí v Žirči na tom vysokém komíně.
Nebo odletěl někam ke vzdálenějším polím,
kamsi v té krásné Polabské nížině.
S lucerničkou v ruce či na zádech v „rancí“,
když rozsvítil se večer hospitál,
přilétly ke mně světlušky, malí svatojánci,
čas od slunovratu o den další posunul se dál.

Kuks pomalu upadal do nočního spánku,
mně nad hlavou svítili mí noví přátelé,
réva vlnila se od chladivého vánku,
v předvečer svátku Jana Křtitele.
To vypadá jak vyzvání k tanci?
Naproti jedenáct Neřestných tanečnic...
Děkuji, nebudu tančit, svatojánci!
Chci víno jen pít, kolem se dívat, a jinak vůbec nic.

Krásné jsou tyhle letní o samotě večery,
když vracet se nechceš už nikam víc,
zpovzdáli možná slyšíš kladiva úderý,
když v lese kamenný betlém rodil se ze skály.
Třeba to byly jen tóny z té italské opery,
nebo jen houkání „páry“ zpovzdáli.
Vzpomínky, představy, které časem odvály,
které jen v pouhé záblesky v paměti nutně se
rozdrolí...
Na dobu dávno minulou,
nebo jen na pivo v hostinci „U Prdoly“...
Komu co fantazie dovolí?

Naproti na věži zase bijí hodiny
a půlnoc si do údolí potichu vyšla,
jak asi přežijí ty další vteřiny,
pět, tisíc, jaká závratná čísla?
Odbíjí půl mezi druhou a třetí hodinou ranní...
Zašeptal anděl, jenž podpírá si čelo dlaní:
„Tanec se smrtí tančíte přece z vás každý,
už od zrození jste k smrti odsouzení, celý život, navždy.“

Z nočního lovu navracel se netopýr.
Zašeptal anděl druhý, jenž ve tváři má klid a mír:
„Život je něco mezi ‚chtěl bych‘ a krásně prožitým snem...
a ten se vám oddaluje každým prožitým dnem.
Smrt jednou přijde, večer nebo hned brzo zrána,
vždy ale přijde a vždy bude nečekána.
Nehledej ve snu žádné rozehřešení,
na světě jsi jen opravdu na chvíli.
Buď šťastný pro svá odpuštění,
která dal jsi těm, jež tě kdy ranili.“

Měsíc se k horám pomalu začal ubírat,
padala mlha na Kuks, hospitál i vinohrad.
Pak už nevím nic, opravdu vůbec.
Jak a kdy ptáci přivítali svítání...
Omámen vůní meduňky a růže
usnul jsem jak ten čmelák-trubec.
Ještě že trubci jsou v zahradě vítáni.

U nohou „kukské révy bohyně“ je chladné probuzení,
na moje kamenné společníky slunce už svítí zase jasně.
Já jsem v tom zase nevinně, vždyť je to k pochopení!
V noci je tu trochu tajemně, však o to více krásně,
a nad Kuks krásnější místo není!
Na vinohradu po celý den pracuje se pořád tvrdě,
jeden aby dřel a jen v potu se topil.
Kamenné „Ctnosti“ natočily hlavu ke mně hrdě.
„Ty si máš co stěžovat! Zase jsi včera pil a ostudu ztropil!“
Ano, ode dneška už slušně začnu žít.
Vždyť i já sám nad sebou jsem tak nějak „zhrozen“.
„Ty že už konečně přestaneš víno pít?
To dříve té vaší bohyni upadne ten její hrozen!“

Od láhve mačkám v ruce už jen zbytek korku.
To všechno asi bylo jen pouhé kouzlo svatojánské noci!
Děkuji vám, umělcům dávno pohřbeným,
děkuji hlavně vám, pane hrabě Šporku.
Díky za to krásné místo, za Kuks a jeho „genius loci“.